

Lidská práva: 79. Dva příběhy. Jeden bílý. Jeden černý.

Lidská práva

Dva příběhy. Jeden bílý. Jeden černý.

Dva příběhy. Dva mladí muži. Jeden běloch. Jeden černý.

Je to už několik let. Byl jsem kazatelem na předměstí Washingtonu, v multietnickém sboru, kde žili lidé od velmi chudých až po poměrně bohaté.

První příběh začal tím, že mi zavolala manželka pětatřicetiletého otce a manžela, stoupajícího a zdánlivě úspěšného burzovního makléře v našem sboru.

„**Sama zatkli,**“ řekla. V rozpacích, se zlomeným srdcem a zoufalá se ptala, zda bych za ním mohl jít. Sam byl obviněn z podvodu a držení kokainu. Přiznal se a prosil o odvykací léčbu a o milost. Měl dvě

mladé dcery ve škole, byl jejich trenérem fotbalu a softbalu, měl toho ještě tolik před sebou a tolik toho ještě musel udělat. Měl také dobrého právníka.

Navštívil jsem Sama – jako jeho kazatel, obhájce a přítel. Seděl na pěkné posteli s barevnou příkrývkou, zatímco pastelové tóny barev a pohodlný nábytek nabízely uklidňující atmosféru jeho pokoje v odvykacím centru. Bylo to drahé, jak říkal, ale nezbytné pro jeho úplné uzdravení.

Společně jsme se modlili a pevně doufali, že vše dopadne dobře. Dostávalo se mu pomoci, kterou potřeboval, soudce se zdál být nakloněn ke shovívavosti a toto krásné zařízení dávalo všechny předpoklady k tomu, že se mu vrátí život a bude moci začít znovu s druhou šancí.

Nedlouho po tomto telefonátu jsem měl další.

„Leo je ve vězení. Rád by tě viděl.“ Leovi bylo patnáct, měl velký úsměv, milou duši a velmi těžký život. Otce nikdy nepoznal, jeho matka měla vážné poruchy učení a babička, u které žil, otevřeně mluvila o tom, že peníze, které dostávala z několika zdrojů na jeho výchovu, byly jejím jediným příjmem. Nikdy neskrývala své rozporuplné pocity z Leovy přítomnosti ve svém životě. Přesto Leo zůstal houževnatý, starostlivý a pozitivní.

Zašel jsem do věznice, kde byl držen. V ostrém kontrastu s krásným odvykacím zařízením z předchozího příběhu jsem musel sedět na jedné straně tlustého plexiskla s telefonem na mé straně a telefonem na jeho straně. Leo byl přiveden z vězeňské cely, kde byl držen.

V oranžové kombinéze a s rukama spoutanýma před sebou se smutně šoural po ponurém šedém prostoru, který vedl k bariéře mezi námi. Jeho výraz byl plný studu. Rezignovaně se sesunul na levnou plastovou židli na druhé straně okna.

„Za ta léta, co jsem byl kazatelem těch dvou mladých mužů, se toho moc nezměnilo.“

Byl **spolujezdcem** v autě, které si kamarád vzal na projíždku. Neuvědomil si, že vozidlo je kradené. “ Myslél jsem si, že si ho Dave koupil za peníze, které si vydělával za práci u stánku Wendy. Tak mi to řekl a já mu věřil.”

Dva příběhy. Dva mladí muži. Jeden odsouzený za podvod a držení kokainu. Druhý spolujezdec v autě, o kterém nevěděl, že je kradené. První z nich dostal mírný pohlavek. Druhý tvrdé zacházení v těžkých podmínkách pro jakýkoli věk, ale Leovi bylo pouhých patnáct let. Byl navíc Afroameričan a byl vydán na milost a nemilost systému, kterému nerozuměl a ve kterém neměl žádné zastánce. Sam byl běloch a měl dobré známosti.

Nikdy jsem neslyšel o termínu „privilegium bílých“. Ale přiznám se, že nyní chápu podobné příběhy jako smutnou realitu naší společnosti. Za ta léta, co jsem byl kazatelem těch dvou mladých mužů, se toho moc nezměnilo. Zdá se, že zprávy téměř každý týden posilují tuto pokračující ságu nerovnosti.

Co tedy můžeme dělat? Nabízím tři možné odpovědi.

Zaprvé, řídit se Ježíšovým příkazem: „Ve všem číňte druhým tak, jak chcete, aby oni činili vám.“ Zamyslete se nad tím, jaké to je být afroamerickým mužem, který denně žije s předsudky a nespravedlivými reakcemi. Ježíšovo učení vyžaduje takovou míru empatie, která bere vážně zranění, odcizení a následný hněv mladých mužů, jako je Leo.

Za druhé, uvědomte si realitu „privilegia bílých“. Přiznejme si, že naše společnost příliš dlouho udržovala ekonomická, soudní a sociální privilegia pro jedince, jako je Sam, zatímco jedincům, jako je Leo, upírala spravedlivé zacházení.

A konečně, přiznejme si nespravedlnost v justičním systému.

Důležité knihy jako *The New Jim Crow (Nový Jim Crow)* od Michelle Alexanderové odhalují znepokojivá fakta o nespravedlivém zacházení s mladými Afroameričany, jako je Leo. Čtěte pozorně a uvědomte si, co je třeba změnit, aby se mladým mužům, jako je on, dostalo spravedlivého zacházení.

Jak říká Cornell West, citovaný v knize Alexanderové: „Příliš dlouho se nevedl žádný masový boj proti mnohoúrovňovému útoku na chudé a zranitelné lidi.“

Je těžké si uvědomit, že mnozí z nás mají prospěch z nespravedlivě nakloněné společnosti. A při spravedlivějším systému by to právě mohlo znamenat, že bílý člen mého sboru odsouzený za podvod a držení kokainu by se ve skutečnosti mohl dočkat menší shovívavosti.

Ale lépe řečeno, doufám, že to bude znamenat, že mladí muži jako Leo z mého sboru budou mít možnost, aby na ně bylo pohlíženo spravedlivě, aby jim byly nabídnuty lepší možnosti a aby dostali pozitivní druhou šanci. Je načase udělat, co je třeba, abychom napravili nespravedlnost, která dusí naději a brzdí pozitivní příležitosti pro Leovy na celém světě.

Dva příběhy. Dva mladí muži. Dva oddělené a nerovné systémy, které stále fungují a představují smutnou realitu, kterou si tento bílý kazatel ze střední třídy musí uvědomit.

Naslouchejme výzvě proroka Micheáše a Ježíšovu příkazu, abychom činili druhým to, co chceme, aby oni činili nám, když pracujeme pro spravedlnost, v laskavosti a se zkroušeným srdcem, pokorně kráčejíce s Bohem.

David Jordan

[Baptist News Global](#)

David Jordan

David Jordan působí jako hlavní kazatel sboru *First Baptist Church of Decatur* ve státě Georgia.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)